

Două mărturii – Autor necunoscut

Verset călăuzitor: Evrei 11.4

Evrei 11.4: Prin credință, Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui.

„Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu” [Evrei 11.3], iar creația era frumoasă și fără pată când Dumnezeu a privit la lucrarea Sa în ziua a șaptea. Totul era „foarte bine” [Geneza 1.31]. Dar, vai!, nu a rămas așa. Păcatul a intrat în lume și, de atunci, creația a fost supusă deșertăciunii și suferinței; „nu de bunăvoie”, după cum citim în Romani 8, „ci din cauza celui care a supus-o” [Romani 8.20], adică a omului. Omul însuși a fost de acum înainte separat de Dumnezeu printr-o prăpastie de netrecut; păcatul s-a interpus între el și Dumnezeul cel sfânt, iar o relație între Dumnezeu și om, așa cum avusese loc în grădina Eden, nu mai era posibilă.

Abel a înțeles aceasta. Conștiința lui era activă înaintea lui Dumnezeu. El își cunoștea și simțea păcătoșenia și recunoștea legitimitatea sentinței de moarte pronunțată de Dumnezeu asupra lui Adam și a tuturor urmașilor săi. De aceea a adus un miel ca jertfă. Știa că merita moartea și judecata și de aceea s-a apropiat de Dumnezeu cu un înlocuitor, care a murit pentru el și al cărui sânge a curs pentru el. Cain nu a înțeles nimic din toate acestea; el a crezut că poate să-L întâlnească și să-L satisfacă pe Dumnezeu cu roadele unui pământ blestemat, pe care l-a cultivat cu sudoarea frunții sale. De aceea, Dumnezeu nu a putut primi jertfa lui, în timp ce El a dat mărturie despre jertfa lui Abel, primind-o cu plăcere.

În acest fel, deci, Abel a obținut mărturia certă și prețioasă că era drept. Nu ca și cum Dumnezeu Însuși i-ar fi dat mărturie; nu, mărturia era pentru jertfa lui Abel. Dar, apropiindu-se de Dumnezeu cu această jertfă, el însuși a fost primit și a obținut mărturia că era drept. Primirea lui de către Dumnezeu a corespuns valorii jertfei pe care a adus-o. - Înțelegeți tu aceasta, dragul meu cititor credincios? Dacă o înțelegeți și apoi aplicați imaginea la Isus, Mielul lui Dumnezeu, și la propria ta relație cu Dumnezeu bazată pe jertfa de moarte a lui Hristos, inima ta trebuie să se bucure și să jubileze. Pentru că primirea ta de către Dumnezeu corespunde și ea valorii jertfei tale; dreptatea ta este la fel de desăvârșită ca această jertfă însăși. Dumnezeu a dat mărturie și despre darurile tale, pe care dragostea Sa le-a pregătit, dar pe care tu l-ai aducit cu credință, înviindu-l pe Isus din morți și dându-I un loc la dreapta Sa. Darurile tale nu sunt roadele propriei tale munci, faptele sărăcicioase ale propriei tale dreptăți, ci Hristos și sângele Său. Ce conștientizare prețioasă! Tu poți cânta: Acolo unde Dumnezeu se odihnește în desfătare, mă odihnesc și eu.

Dar și mai mult. După ce ai primit iertarea păcatelor tale și ai fost pus în legătură cu Dumnezeu ca „persoană dreaptă”, poți și ai voie să „umbli cu Dumnezeu”, așa cum Enoh a umblat prin credință cu Dumnezeu timp de trei sute de ani și apoi a fost răpit și nu a mai fost găsit. „Pentru că”, citim, „mai înainte de răpire, a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11.5).

Și această mărturie a venit de la Dumnezeu, la fel ca și cea pe care a primit-o Abel; și dacă inima noastră a primit-o pe prima pe baza lucrării împlinite a lui Hristos, cu siguranță ar trebui să năzuim și după cealaltă cu seriozitate și dorință. Este posibil atunci, s-ar putea întreba unii cititori, să am

mărturia certă că starea și umblarea mea practică sunt plăcute lui Dumnezeu? Aș dori să întreb: Poate un copil să știe dacă comportamentul și căile sale sunt plăcute părinților săi? Cititorul va răspunde: Cu siguranță. Acum, ar trebui copiii lui Dumnezeu să stea mai rău față de Tatăl lor ceresc decât este un copil în relația sa cu părinții săi pământești?

Nu!, și noi, asemenea lui Enoh din vechime, putem să avem și ar trebui să purtăm întotdeauna în noi mărturia că suntem plăcuți lui Dumnezeu. Condiția pentru aceasta este să „umblăm cu Dumnezeu”. Când umblăm cu Dumnezeu, savurăm părtășia plăcută cu Tatălui nostru, avem îndrăzneală să venim la El și ne simțim în largul nostru în prezența Sa sfântă; trăim, ca să folosim cuvintele altuia, „o viață care, prin credință și în credință înaintea Lui și cu El, se revarsă în lumina feței Sale și în savurarea comunicărilor harului Său și a unei anumite mărturii, venite de la El Însuși, că suntem plăcuți Lui”.

Ai tu această mărturie, dragul meu cititor?

Tradus de la: Botschafter des Heils in Christo 48 (1900)